

Ordføreren (Fenger): Det ærede Thing vil erindre, at Loven af 28de Marts 1871 indførte en Forandring i den indtil da gjældende Bestatning af Sukker gennem Tolden, idet den fornemmelig indeholdt to Bestemmelser, der havde praktisk Betydning. Den ene af disse gik ud paa at dele den Klasse, der indtil da havde bestaaet af alle Sukkere, som havde en lysere Farve — jeg vil kalde dem Mellem-sukkere — i to Afgiftspositioner, en bedre, der blev beskattet noget høiere, og en anden mindre god Sort, der blev beskattet noget lavere; man antog nemlig, at de førstnævnte Sukkeres høiere Værdi maatte medføre, at der lagdes en høiere Told paa dem end paa de andre. Den anden Bestemmelse, der indeholdtes i Loven, var den, at de saakaldte Muscovado-sukkere, det vil sige, hvad vi i almindelig Tale kalde vestindisk Puddersukker, skulde have den særegne Stilling, at de bleve beskattede et Nummer lavere, end de ellers efter deres Farve vilde være at beskatte. Dette havde sin Grund i, at en Undersøgelse havde vist, at disse Sukkere indeholdt en mindre Brøddel, en mindre Procent af krystalliseret Sukker end de vestindiske Sukkere, som kaldes bækkede, og hvoraf en større Del ligesom disse blive forbrugte i Raffinaderierne. Dengang denne Lov blev vedtagen i 1871, søgte Rigsdagen imidlertid i flere Henseende nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa den, og man besluttede sig derfor til ikke at give den nogen endelig Karakter, men kun at lade den gjælde midlertidig for to Aar. Da de to Aar vare forløbne, og man endnu ikke dengang havde faaet en ny Toldlov, foreslog Regeringen at forlænge Loven paa et Aar; dernæst foresloges den atter forlænget paa et Aar, og nu foreslaas det os igen at forlænge den for et Aar til. Det har imidlertid vist sig, at de Bestemmelser, man dengang vedtog, have været forbundne med adskillige Ulemper, og disse have endog stillet sig som saa store for Regeringen, at Finanzministeren er kommen til det Resultat, at det ikke vil være tilraadeligt at vedligeholde dem som permanente for vort Toldafgiftssystem. Det har nemlig vist sig, at Toldvæsenet har havt Vanskelighed ved, i enkelte Tilfælde endog i meget høi Grad, at sondre tilstrækkeligt skarpt imellem de forskjellige Sukkere, om hvilke Tolen her er, og navnlig har det været vanskeligt at drage en tilstrækkelig skarp Grænse imellem Muscovado-sukkere og andre Sukkere. Derom har Finanzministeren udtalt sig i Udvalget, og da dette derpaa henvendte sig til Finanzministeren for at faae dette Udsagn af ham skriftligt bekræftet, har Finanzministeren i en Skrivelse, der findes aftrykt i Udvalgets Betænkning, bekræftet den i Udvalget i den Henseende udtalte Anskuelse, ligesom ogsaa de Grunde, der have bragt ham dertil, og som navnlig ville ses at være de med denne Fremgangsmaade forbundne praktiske Ulemper. Ved Siden deraf har Finanzministeren dog udtalt sig meget bestemt for, at man ikke nu

umiddelbart i dette Dieblisk skal ophæve denne Bestatningsmaade, idet det navnlig paa Grund af de Foranstaltninger, der ere i Gang i vor sukkerproducerende Koloni, St. Croix, maa anses for meget betænkeligt at gjøre Forandringer nu, som vilde falde tilbage paa Producenterne der paa Den. Disse ere jo netop for Dieblisset i en meget mislig Forfatning, tildels paa Grund af det System, som i en Række af Aar har været brugt med Hensyn til Sukkertilvirkningen; men da man nu er i Gang med og har foretaget virksomme Forberedelser til at faae et nyt Sukkerproduktionsystem i Gang, nemlig de saakaldte Fællessukkerfogier, og da Finanzministeriet har forelagt Forslag derom, som for Dieblisset er under Udvalgets Behandling, vilde Finanzministeren anse det for mindre heldigt, om man netop vilde vælge dette Dieblisk at foretage Forandringer, naar man ikke faae nogen rimelig eller god Udsigt til, at Nødvendigheden derfor vilde falde bort i Løbet af et Aar. Disse Grunde har Flertallet af Udvalget fundet at være af den Bestaaenhed, at man ikke dristede sig til at gaa imod dem, og det har derfor indstillet til Thinget at forlænge Loven af 28de Marts 1871 endnu paa et Aar, men uregelmæssig kun i Henshold til Finanzministerens bestemte Ytring om, at dette maatte være den sidste Gang, en saadan Forlængelse fandt Sted. — Flertallet har imidlertid troet — og i den Henseende har det været enigt med Mindretallet — at det ikke vilde være rigtigt nu at lade en Toldlov om Sukker gaa fra Udvalget, uden at have tilføjet en Bestemmelse, som har en vis Vigtighed for Sukkerkonsumenterne her i Landet, og som man i flere Aar har ventet paa at faae værfat. Det er nemlig en Formindskelse i den Beskyttelse, som nu gives Sukkeraffinaderierne her i Landet. Stillingen i den Henseende er følgende: Naar man tager Hensyn til, hvad Tolden er paa det Sukker, som Raffinaderierne indføre til Forædling, kan den i det Højeste sættes til $10\frac{1}{2}$ Dre for hvert Pund raffineret Sukker. Lager man dernæst Hensyn til, at der i visse Lande findes saadanne Bestemmelser med Hensyn til Sukkerfortoldning og Godtgjørelse ved Udførslen af raffineret Sukker, at der deri ligger et Slags Udførselspræmie, skjøndt neppe nogetsteds nogen betydelig, og at det maatte synes urigtigt, om man vilde lade vore indenlandske Raffinaderier bukke under, fordi en saadan Udførselspræmie gives andre Steder, saa anses det for nødvendigt at forhøje denne Told af $10\frac{1}{2}$ Dre med 1 Dre. Sele Udvalget er ogsaa enigt i, at man ikke paa nogen Maade under de nu bestaaende Forhold, saaledes som Raffineringen nu stiller sig, og saalænge Naasukkeret er den nugældende, kunde sætte Tolden under $11\frac{1}{2}$ Dre. Den nugældende Told er $13\frac{1}{2}$ Dre pr. Pund, og den maa saaledes antages at give Raffinaderierne 2 Dre eller c. 1 p. Begunstigelse